

ALISE – kirjastoalan koulutuksen konferenssi Denverissä 6–9.2.2018

Anu Ojaranta

Åbo Akademi University

anu.ojaranta@abo.fi

<http://orcid.org/0000-0002-8471-8778>

The conference of the Association of Library and Information Science Education was in February organised in Denver, Colorado. The conference is the only international conference concentrating solely on the library and information science education. The theme of the conference was 'the expanding library and information science universe'. In this report, the author discusses some of the selected topics of the conference, like the changes in the education, the state of the online education and the false media. The next conference is organised in Knoxville Tennessee in September 2019 and the theme is 'exploring learning in a global information context'.

Asiasanat: kokoukset; ALISE2018; kirjastoala; koulutus

Helmikuun alkupuolella järjestettiin Coloradossa Denverin kupeessa kansainvälinen kirjastoalan koulutuksen konferenssi teemalla The Expanding LIS Universe. ALISE (Association for Library and Information Science Education) on ainoa kirjasto- ja informaatioalan koulutuksen vuosittainen konferenssi. Tapah-tuman osallistajat tulevat suurimmaksi osaksi Yhdysvalloista ja Kanadasta, mutta muutaman viime vuoden aikana tapahtuma on saanut lisää kansainvälisiä osallistujia. Konferenssi tunnetaan myös alan rekrytointitapahtumana. Seuraa-va konferenssi järjestetään 2019 syyskuussa Tennesseen osavaltiossa Knoxville-sä.

ALISE on kirjasto- ja informaatioalan ainoa foorumi, jossa keskustellaan alan koulutuksesta, jaetaan pedagogiikkaan liittyviä menetelmiä ja pyritään ha-kemaan ratkaisuja alan koulutusta koskeviin haasteisiin. ALISE-yhdistys on pe-rustettu jo 1915. Yhdistys tunnettiin tuolloin nimellä Association of American

Artikkeli on lisensoitu Creative Commons Nimeä-EiKaupallinen-JaaSamoin 4.0 Kansainvälinen -lisenssillä

Pysyvä osoite: <https://doi.org/10.23978/inf.70170>

Library Schools. Perustamista edelsivät kirjastoalan opettajien tapaamiset silloisissa Amerikan kirjastoyhdistyksen (ALA) konferensseissa. Tuolloin, sata vuotta sitten, LIS kouluttajien tapahtumaa kutsuttiin nimellä Round Table of Library School Instructors. Yhdistyksen nimi muutettiin nykyiseen muotoonsa 1983 (ALISE, 2017). ALISE:n konferenssin jälkeen organisaation presidentti vaihtuu. Siirtyvän presidentin Dietmar Wolframin mukaan tarkkaa ajankohtaa ensimmäiselle konferenssille ei kuitenkaan ole tiedossa, mutta erään konferenssivieraan mukaan tämä oli hänen 50. konferenssiosallistumisensa. Tästä voimme päätellä, että konferenssia on järjestetty ainakin 1960 luvulta lähtien (Dietmar Wolfram, henkilökohtainen tiedonanto, 7.2.2018).

Konferenssin teema

Tämän vuoden konferenssin teema käsitteli kirjasto- ja informaatioalan laajentunutta kirjoa (ALISE, 2018). Alan työtehtävien muutos ja laajuus on pakottanut laajentamaan myös koulutustarjontaa. Samalla alaa koskevan tutkimuksen aihepiirit ovat moninaistuneet. Kiinnostus alaa kohtaan on kasvanut, koska sen tarjoaman monipuolisen koulutuksen on havaittu antavan laajoja valmiuksia hyvin erilaisiin työtehtäviin, jopa tiedustelutoimistojen tarpeisiin. Tosin osa kirjastoalan koulutuksista on kärsinyt hakijapulasta, kun taas osassa hakijamäärät ovat kääntynyt nousuun. Konferenssin pääasiallisena tarkoituksena on tarjota keskustelufoorumi kysymyksille, kuten mitä kirjastoalankoulutus on tällä vuosisadalla, miten kehittää pedagogiikkaa tukemaan monimuotoista opetusta ja miten yhdistää alan opetusta, kentän tuntemusta sekä laajenevan alan tutkimusta. Kirjastojen kirjo koulukirjastoista yleiseen ja akateemiseen kirjastoon oli läsnä koko konferenssin ajan eri sessioissa. Suurimpana erona perinteisiin konferensseihin oli keynote-puhujien puuttuminen ohjelmasta kokonaan.

Konferenssin anti koostui erilaisista työpajoista, sessioista, paneeleista ja intressiryhmien tilaisuuksista. Sekä sessioiden että paneelien esitelmät olivat käyneet läpi vertaisarvioinnin. Sessiot oli järjestetty temaattisesti. Samanaikaisia sessioita oli useita, joten valinnan vaikeus oli suuri. Special Interest Groups eli erilaiset intressiryhmät, mm. pedagogiikka, nuoret, koulukirjastot, verkko-opetus, teknologia, järjestivät omia tilaisuuksiaan, joihin esitykset oli valittu tukemaan edellä mainittuja näkökulmia. Kyseisissä tilaisuuksissa keskustelu oli vapaampaa ja osallistujat saivatkin tukea omaan työhönsä ja löysivät uusia opetukseen liittyviä innovaatioita ja kokeiltavia menetelmiä.

Esitysten ja paneelien ohessa päivän täyttivät erilaiset seuraavan vuoden suunnittelukokoukset, palkintojen ja apurahojen jakotilaisuudet. Mielenkiintoinen oli myös Birds of a feather -tilaisuus, jossa eri aihealueista kiinnostu-

neet tapasivat toisiaan pyöreän pöydän äärellä ja jakoivat kurssisisältöjä, opetusmenetelmiä ja parhaita käytänteitä. Ryhmiä oli tarjolla mm. innovatiivisista menetelmistä, lasten ja nuorten palveluista, informaatiolukutaidosta, verkko-opetuksesta ja tutkimusmenetelmistä kiinnostuneille. Juried panels -sessiot sisälsivät vertaisarvioituja esityksiä paneelin muodossa ja esitysten jälkeen käytiin keskustelua joko yhdessä tai ryhmissä. Posterisessioita konferenssissa oli kaksi.

Muutokset koulutuksessa

Muutokset maailmassa koskettavat kirjasto- ja informaatioalan koulutusta voimakkaasti. Moni koulutusohjelma on kokenut laskeneiden hakijamäärien vaikutukset. Silti esimerkiksi uusia tohtorikoulutusohjelmia on perustettu vastikään. Ne koulutukset, jotka ovat siirtäneet opetustaan verkkoon, voivat hyvin. Samalla tavalla kuin Suomessakin, Yhdysvalloissa on paljon koulutuksia yhdistelty uudestaan muiden alojen kanssa. Samoja aloja on valikoitunut kumppaneiksi myös Suomessa: media-alat, journalismi ja viestintä, datatieteet, yhteiskunnalliset aineet sekä kaupalliset alat. Tähän ilmiöön ovat vaikuttaneet muun muassa työmarkkinoiden vaatimukset, perinteisten työtehtävien hiipuminen ja väheneminen, muuttuvat sekä monipuolistuvat työnkuvat, teknologiset muutokset sekä Pohjois-Texasin yliopiston professori Hawamdehin mukaan myös kilpailevat alat kuten datatieteet.

Ensimmäisen täyden päivän avasi paneelin muodossa oleva yleiskokous, jota kokoonnuttiin kuulemaan suurella joukolla. Aiheena olivat yhdistetyt koulutusohjelmat ja erikoistumisen rooli kirjastoalan koulutuksessa. ALISE:n presidentti Wolfram esitteli esimerkkejä tällaisista erikoistuneista koulutuskokonaisuuksista: arkistointi ja tietueiden johtaminen (archival and records management), tietämyksen ja tiedon johtaminen (knowledge management and information management), tiedon organisointi (information organisation), informaatioteknologia (information technology), media- ja arkistointi koulutus (media archival studies) ja käyttäjäkokemuksen suunnittelu (user experience design). Yhdistelmäkoulutuksista hän otti esille mm. informatiikan (informatics), terveysinformatiikan (health informatics) sekä mielenkiintoisen identiteetin johtaminen ja turvallisuus (identity management and security) -kokonaisuuden.

Ensimmäisenä panelistina yleiskokouksessa näkemyksensä esitti Anne Gililand Kalifornian yliopistosta. Hän nosti esille valtavat muutokset eriytymisessä ja spesialisoitumisessa. Suliman Hawamdeh Pohjois-Texasin yliopistosta nosti trendeistä ja haasteista esille mm. brändäyksen vaativuuden tilanteessa, kun koulutus on liitetty uudelleen koulutusyhteyteen. Koulutuksen pitää pysyä työmarkkinoiden tarpeen perässä ja tämä luo tilanteen, jolloin työelämän tarpei-

den ennakkoinnista koulutusohjelmissa tulee välttämätöntä ja elintärkeää. Joustavuutta koulutusvalintoihin on monessa yliopistossa lisätty niin, että pakollisten opintojen määrää on vähennetty ja vastaavasti vapaavalintaisten osuutta on lisätty. Silti perusopinnoista ei Hawamdehin mukaan voi vähentää rajattomasti. Tuleville ammattilaisille pitäisi muutoksista huolimatta kehittyä vankka osaaminen mm. teorian ja tutkimuksen osalta. Peruspalikat luovat pohjaa innovaatioille, kehittämiselle ja toimimiselle kompleksisessä tietoympäristössä.

Saman kaltaista viestiä toi Howard Rosenbaum Indianan yliopistosta. Hän nosti esille koulutusten suuret muutokset ja koulutuksen sulauttamisen muihin yliopistojen koulutuksiin. Samalla kun muutokset luovat eräänlaista ennustamattomuutta ja nakertavat pitkäaikaista suunnittelua, opiskelijat hyötyvät monipuolisista opetussuunnitelmista. Tämän myötä opiskelija voi myös itse vaikuttaa omaan valmistumiseensa ja osaamiseensa. Päällimmäisenä haasteena on se, että miten voidaan kouluttaa uusia ammattilaisia niin, että he selviävät haasteista työpaikoilla, mutta omaavat myös kyvyn joustaa ja kehittää työtään eteenpäin.

Paul Sherman Kentin yliopistosta nosti esille muutokset tietoympäristössä ja sen miten maailmalla on käynnissä monen rintaman informaatio-osota. Teknologia on niin voimakkaasti läsnä ajassamme, että mikäli emme ole muutamaa päivää kirjautuneet sosiaaliseen mediaan, lähettää media meille viestejä asioista, joita sinulta on mahdollisesti mennyt ohi. Hän kutsuu tätä sekä erilaisia algoritmejä 'pimeiksi kaavoiksi' ja julisti, että ilmiötä vastaan pitää lähteä taistelemaan yhdessä ja yhtenä rintamana. Keskustelu jatkoi osallistamalla yleisöä ja myös kuulijat nostivat esille kirjasto- ja informaatioalan ammattien suuren variaation ja erilaisuuden. Monet myös kokivat, että tarvitsemme hyvin laajalti erilaisia ihmisiä opiskelemaan, mutta jos koulutuksesta ja kouluttajien joukosta ei löydy variaatiota, emme voi sitä silloin odottaa myöskään sisään rekrytoituilta opiskelijoilta. Koulutuksen pitää mahdollistaa monenlaisen osaamisen hankkiminen koska markkinat tulevat tulevaisuudessa sanelemaan millaisen osaamisen kanssa työelämään voi edetä.

Konferenssipuheenvuoroissa tuli esille myös koulutusohjelmia, jotka maisteriohjelman uudistamisen yhteydessä olivat tiputtaneet sanan kirjasto kokonaan pois nimestään. Esimerkiksi Pohjois-Texasin yliopiston koulutusohjelma on nimeltään master of information. Oli havaittu, että termi kirjasto etäännyttää hakijoita, koska he nimenomaan eivät halunneet valmistua kirjastoalalle. Mutta esille nostettiin myös, että kirjastoalan ammatilliselle osaamiselle on laajalti kysyntää. Kirjasto sanan hylkiminen on osa laajentunutta ammattikuvaa ja ammatillisia mahdollisuuksia, joita ei ehkä ole alun perin koulutuksella ajateltu edes olevan.

Erään intressiryhmän sessio koski opetussuunnitelman haasteita. Panelistit kokivat, että kirjastoalan koulutuksen haasteena ovat vähenevät opiskelija-

määrät, vanhentuneet opetussuunnitelmat, muuttuvat markkina- ja työpaikkänäkymät sekä perinteisistä tehtävistä siirtyminen muuttuviin työrooleihin ja tehtäviin. Panelistit pitivät tärkeänä, että koulutusta lähdetään kehittämään laajentamalla opetussuunnitelmaa, laajentamalla oletettuja työnkuvia ja vastuualueita sekä kasvattamalla ohjelmien, koulutusten ja kentän välistä yhteistyötä. On tärkeää myös huomioida kilpailevat koulutukset datatieteissä ja ymmärtää digitalisaation vaikutukset ammattikunnan osaamisvaatimuksille.

Etäopinnot ja verkkototeutukset

Etäopiskelu on voimakkaassa kasvussa. Yhdysvalloissa on 65 kirjasto- ja informaatioalan koulutusohjelmaa ja 32–36 näistä ohjelmista perustuvat pelkästään verkko-opintoihin. Osa koulutuksista toteutetaan sekä verkossa että läsnäoloa vaativina opintoina. Ensimmäinen kirjastoalan koulutusta antava yliopisto, joka siirtyi kokonaan verkko-opetukseen, oli San Josen yliopisto vuonna 2009 (San Jose State University, 2017). Koulutusta on verkossa jo niin paljon, että Pohjois-Texasin yliopiston professori Hawamdehin sanoi nähneensä opiskelijoissa halua palata takaisin, ainakin osittain, paikan päällä kasvotusten suoritettaviin opintoihin.

Vuonna 2017 St John yliopisto New Yorkin Queensissä siirsi kaiken opetuksensa verkkoon. Vaihdon teki luonnolliseksi se, että mielenkiinto läsnäoloa vaativiin kursseihin väheni. Opiskelijat valitsivat aina verkkototeutuksen, jos se oli mahdollista. Myös viime vuosina pudonneet hakijamäärät ovat joututaneet alan koulutuksen muotoilua opiskelijalle käytännöllisemmäksi. Opiskelijoita St. John yliopiston ohjelmalla on nyt noin 90 ja hakijoiden määrä lisääntyi viime vuonna kymmenellä. Samankaltaista kasvua odotetaan seuraavalle vuodelle. (Rajesh Singh ja James Vorbach, henkilökohtainen tiedonanto, 6.2.2018).

Tapasin Yhdysvaltojen katolilaisten koulutusten edustajia St. John yliopistosta New Yorkista, Dominican yliopistosta Chicagosta sekä Catholic University of America Washington DC:stä. Heidän yhteistyökokouksessaan minulle selvisi syy, miksi he eivät koe kilpailevansa keskenään; heillä on erilainen painotus, sillä esim. New York painottaa talouteen liittyvää tieto-osaamista, Washington lakiin liittyvää osaamista ja Chicago kulttuuripääomaan liittyviä opintoja.

Verkko-opetuksen intressiryhmän paneelissa nostettiin verkko-opintojen hankaluuksina esille sitoutuminen, luottamuksen saavuttaminen ohjaajaan sekä arvioinnin aikaa vievä luonne, varsinkin kun kurssilla on esimerkiksi 70 opiskelijaa. Eräällä tiedonhakuhaastattelua opettavalla opettajalla oli aina kurssin alussa kolmipäiväinen kokoontuminen, "camp", jossa kaikki tapasivat toisensa, rakensivat luottamusta ja tutustuivat työpariinsa, jonka kanssa kurssityöt tehtiin

yhdessä. Hän oli myös kehittänyt arviointimenetelmän, joka oli avoin ja arviointi näkyi kaikille. Heikomman arvioinnin saavalle annettiin rakentavaan sävyyn kollektiivisesti ehdotuksia siitä, miten omaa suoritusta voisi parantaa. Tätä luottamuksen piiriä ei hänen mukaansa voi rakentaa pelkästään verkossa. Oman ominaispiirteensä verkko-opiskelulle Yhdysvalloissa luovat viisi eri aikavyöhykettä.

Yksi paneeleista käsitteli tutkimusmenetelmien opettamisen haasteita. Tutkimusmenetelmien opetuksen hankaluus piilee siinä, että sitä ei nähdä kirjastoammattilaisen ydinalueena, vaikka monet amerikkalaiset organisaatiot asettavatkin nämä taidot jopa keskeisiksi. Muun muassa American Library Association näkee, että alalla olevien tulisi hallita seuraavat tutkimuskompetenssit: 1) kvalitatiivisen ja kvantitatiivisen tutkimuksen osaamisen perusteet, 2) alan keskeisten tutkimustulosten ymmärtäminen ja taito tukeutua alan keskeiseen tutkimuskirjallisuuteen ja 3) tutkimuksen löytämiseen liittyvien periaatteiden ja metodien osaaminen ja tutkimuksen arvon ymmärrys. Tutkimusmenetelmien opettamisen haasteet kulminoituvat verkossa, koska nämä opinnot nähdään hankalina, pakollisina ja ei niin tärkeinä. Simmons College Bostonissa oli tehnyt kyselyn opiskelijoilleen siitä, miten tärkeänä he pitivät tutkimusmenetelmien osaamista kirjastoalan ammatissa. Vastausten mukaan vain 30 % näki nämä taidot ammatin ytimessä. Tilanne ei ollut paljon parempi, kun sama kysely toistettiin ALISE konferenssiin osallistuvien kouluttajien keskuudessa; tällöin lopputulos oli 50 %. Vain puolet alan kouluttajista kokee, että tutkimisen taidot ovat alamme ydinaluetta.

Valemedia

Näkyvässä osassa ALISE:n konferenssiohjelmassa oli myös valemedia ja siihen liitetyt sessiot ja esitykset. Muun muassa aiheeseen liittyvä paneelikeskustelu pyrki tuomaan esille kirjastojen roolin taistelussa valemediaa vastaan. Paneelissa oli neljä kirjastoalan kouluttajaa neljästä eri koulutusohjelmasta. Heidän keskeinen huolensa oli, että kirjastoala on eräällä tavalla ohitettu valemedian tunnistamisen koulutuksessa. Kouluttajat olivat myös havainneet, että kirjastoalan opiskelijoiden ymmärrys valemediaa kohtaan voi olla heikkoa ja siksi näitä taitoja ja niiden ohjausta on opetettava tuleville ammattilaisille.

Renate Chancellor Yhdysvaltojen katolilaisesta yliopistosta Washington DC:stä esitti, että valemediassa on puhtaasti kyse informaatiolukutaidosta. Kansalaisia pitää kouluttaa ymmärtämään kirjastojen ja informaatiolukutaidon yhteys yleissivistävässä koulutuksessa. Valemedian osalta koulutuksen vaade on tällä hetkellä Yhdysvalloissa suuntautunut muihin toimijoihin kuin kirjastoihin.

Hänen mukaansa tämä johtuu suuren yleisön sekä kirjastoalan ammattilaisten pitkäaikaisesta kohtaamattomuudesta, mutta tämän pitää muuttua. Kirjastoilla on nyt todellinen yhteinen tilaisuus osallistavan kansalaisuuden muodossa tarttua valemedian tuomaan haasteeseen.

Konferenssin lopussa oli presidentin Dietmar Wolframin sessio, joka oli paneeli valemediasta digitaalisella aikakaudella ja siitä, mikä rooli kirjastoalalla ja kirjastoalan koulutuksella on aiheeseen liittyen. Tämä sessio oli itse asiassa yksi konferenssin parhaista. Panelisteina olivat professorit Michael Seadle Berliinin Humboldt yliopistosta, Barbara M. Jones Urbana-Champaignin yliopistosta (joka tosin oli sairastunut ja esitelmän piti hänen kollegansa) sekä ALISE:n nykyisen kauden presidentti Heidi Julien Buffalon yliopistosta. Keynote-puheiden puuttuessa nämä esitykset toivat toivottua vahvuutta konferenssille.

Seadle herätteli kuuntelijoita kertaamalla eräitä periaatteita tiedosta ja sen oikeellisuudesta. Hän yhdisti myös disinformaation vääristeltyyn dataan, joka sinällään syö pohjaa tieteellisen tutkimuksen perusteista. Seadle nosti esille erilaisia näkökulmia aiheeseen, kuten luotettavuus ja epäluotettavuus, sekä vääristyneen helpotuksen tunteet. Valheet voivat antaa toivoa jostain paremmasta ja tuudittaa valheelliseen turvallisuuden tunteeseen. Lopuksi hän kysyi, että olemeko valmiita taistelemaan. Totuuden kannattajien pitää olla yhtä päättäväisiä kuin valemedialla hyökkäävät ihmiset. Sodassa epätotuus vastaa Seadle sanoi kirjastojen ja koulujen olevan totuuden ja todennetun tiedon treenileirejä.

Jones ei päässyt sairauden takia paikalle. Esitys saatiin kuitenkin pidetyksi ja se sisälsikin varsin mielenkiintoisia asioita. Kun Yhdysvaltain presidentinvaalitistelut oli käynnissä, ryhmä kirjastoalan kouluttajia Urbana-Champaign yliopistossa huomasi, että valemediaan liittyvät asiat tulevat vielä nousemaan merkittävään rooliin. He nostivat esille termin uutisten lukutaito, news literacy. Yliopisto lähti kehittämään ohjelmaa, jonka mallin mukaan jokaisessa yleisessä kirjastossa voidaan ottaa esille valemediat koulutuksellisesta näkökulmasta. Tämä toimintamalli kartoittaa jokaisen osallistujan omaa uutismaisemaa aina paikallisesta, oman alueen uutisten kautta valtakunnallisiin ja kansainvälisiin uutisiin. Miten kukakin uutisensa saa, ja mitä kanavia pitkin?

Jonesin esitys nosti esille myös termin *truth decay* (Rich & Kavanagh, 2017) eli totuuden mädäntymisen. RAND-organisaation presidentti ja johtaja Michael Rich määrittelee totuuden mädännäisyyden johtuvan siitä, että usko poliittiseen totuuteen ja todisteisiin on eroosion lailla murentunut. Jones nostaa voimakkaasti esille esityksessään, että kirjastot ovat parhaita paikkoja saada todennetua ja puolueetonta informaatiota.

Viimeisenä panelistina Heidin Julien nosti esille sen, miten kirjasto- ja informaatioalan ammattilaiset voivat valmentautua opettamaan digitaalista lukutaitoa. Kirjastoalan ammatti on perinteisesti keskittynyt informaatiotaitoihin, tie-

donhakuun, tiedon eettiseen käyttöön ja sisällöntuntemukseen. Hän nosti kuitenkin esille, että harva kirjastoammattilainen on opintojensa aikana saanut koulutusta opettamiseen. Hän kysyykin, miksi opettamista pitää opettaa? Opettaminen ja ohjaus ovat suuri osa nykyistä kirjastoammattilaisen työnkuva. Julien mielestä opetustaitoja voi kehittää mm. työharjoittelulla, työpajoissa, vertaisoppimisen kautta, ammattikirjallisuuden kautta sekä suorittamalla opintoja täydennyskoulutustarkoituksessa. Taitoja tarvitaan oppimisen teorioissa, verkko-toimintojen ohjaamisessa, pelillistämässä, toimintojen suunnittelussa, toteutuksessa ja arvioinnissa.

Valemediaan liittyvät näkökulmat eivät kaikki liity vain yhdensuuntaiseen tiedottamiseen vaan myös tiedon vastaanottamisessa on haasteensa. Julien mainitsi, että meidän kaikkien pitää ymmärtää asian kognitiiviset haasteet, sillä vahvistamme helposti vääriä käsityksiämme, saamme dopamiiniäkin kun kohtaamme omaa näkemystämme tukevia lähteitä ja tunnistamme herkemmin heikkoudet toisten puheessa kuin omassamme. Lisäksi huono lähdemuisti voi estää palaamista kerran vierailulle lähteelle. Loppukaneettina Julien totesi, että kirjastoalan opetus on avainasemassa, jotta voimme lanseerata kirjastot toimijoina myös valemedian vastaisessa taistelussa. Tästä vastuussa ovat kirjastoalan kouluttajat.

Konferenssin aikana tuntui, että painimme suomalaisessa koulutuksessa pitkälti samojen asioiden kanssa kuin muutkin. Koulutuksen volyyymi on kuitenkin esimerkiksi Yhdysvalloissa aivan omaa luokkaansa. Loppukaneettina voi todeta, että ALISE konferenssi ei ollut niinkään tutkimuspainotteinen, mutta palveli varsin hyvin koulutuskäytäntöjä. Tutkimuspuolen anti oli vähäinen, mutta opetukselle tämä on ainakin Amerikan mantereen puolella merkittävä tapahtuma. Kansainvälisyyttä koetaan lisätä ja vuoden 2019 konferenssin teemana onkin *Exploring Learning in a Global Information Context*. Monesti keskusteluissa osallistujia kiinnostikin nimenomaan kansainvälinen aspekti.

Lähteet

- ALISE. (2017). History. *Association for Library and Information Science Education*. <http://www.alise.org/history> (luettu 10.4.2018)
- ALISE. (2018). ALISE'18: The expanding LIS universe. *Association for Library and Information Science Education*. <http://www.alise.org/alise-2018-conference> (luettu 10.4.2018)
- Rich, M. D., & Kavanagh, J. (2017). How RAND is responding to truth decay. *The RAND Blog*. <https://www.rand.org/blog/2017/05/how-rand-is-responding-to-truth-decay-qa-with-michael.html> (luettu 10.4.2018)
- San Jose State University. (2017). Master of library and information science (MLIS). Text. <http://ischool.sjsu.edu/programs/master-library-and-information-science-mlis> (luettu 10.4.2018)